δρικός, ἀλλὰ μὲ ξέθωρο μελάνι. Ἡ ἀράδες εἶνε λοξὲς καὶ τὰ γράμματα πτερδεμμένα. Δείχνουν πὼς τὸ χέρι ποὺ τἄγραψε ὅλ' αὐτά, ἔτρεμε. Κοπιάσαμε πολὺ νὰ διαβάσουμε τὸ ξεθωριασμένο αὐτὸ χειρόγραφο....

Ἦταν ἄραγε στὰ σωστά του ὁ ἄνθρωπος ποὺ γραψε τὸ σημείωμα αὐτό; Ἤταν ὁ κύριος τοῦ σκύλου; Ἀντιγράφω ἐδῶ ὁλόκληρο τὸ χειρόγραφο σημείωμα:

«Πλησιάζει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου!... Ἄνοιξε ἡ Κόλασι καὶ ξέρασε στὴ γῆ τὰ κακά καὶ διεστραμμένα πνεύματα... Ἀκούω τὶς κραυγὲς τῶν δαιμόνων... Μὰ ἐγὼ ταμπουρώθηκα καλά... Ἐγὼ θὰ ρθῶ στοὺς οὐρανούς, Κύριέ μου καὶ Θεέ μου... Κύριε τῶν δυνάμεων θὰ μὲ συγχωρήσης, τὸ ξέρω... Ἔκεμα ὅ,τι μπόρεσα... Τοὺς ἔθαψα ἕναν-ἕναν μὲ τὰ χέρια μου... Τοὺς ἔκοψα τὰ κεφάλια καὶ κάρφωσα τὶς καρδιές τους... Ἐρχόταν τὴ νύχτα καὶ τοὺς ξέθαβε, μὲ τὰ νύχια του... Γελοῦσε ἄγρια κ' οἱ λύκοι γύρω οὐρλιάζανε.... Ἔχω ἡμέρες, πολλὲς ἡμέρες, ἀλλοίμονό μου, νὰ φάω!... Ἔχω μιὰ βδομάδα νὰ κοιμηθῶ... Πῶς βαστιέμαι ζωντανός;... Πῆγα στὸ ὑπόγειο καὶ πῆρα μιὰ μπουκάλα παληὸ κρασί. Τὸ πίνω γουλιὰ-γουλιὰ καὶ συγκρατιέμαι... Μὰ ὡς πότε, θὰ κρατήση αὐτό. Κύριέ μου καὶ Θεέ μου;... Ἡ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουν σιγὰ-σιγά... Θἄρθη μέρα ποὺ θὰ πεθάνω... Ναί, θὰ πεθάνω..."Ας γίνει τὸ θέλημά σου, Κύριε... Ἀρκεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀγγίση μὲ τὰ παγωμένα του χέρια... Ἀρκεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεδιψάση ἐπάνω μου τὴ λύσσα του... Ἔρχεται τὶς νύχτες ἔξω ἀπ' τὸ τζάμι καὶ μὲ κυττάει... Τρίζει τὰ δόντια του κι' ἀφρίζει. Μοῦ δείχνει τὰ νύχια του... Σατανᾶ!... Σατανᾶ!... Ποτὲ τὰ βρωμερά σου νύχια δὲν θὰ χωθοῦνε στὶς σάρκες μου... Ποτέ... Μούγκριζε ὅσο θές, τέρας τῆς Κολάσεως... Δὲν θὰ μ' ἀγγίξης ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

»Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ποὺ θὰ πάρης στὰ χέρια σου τὸ σημείωμά μου αὐτό, εὐσπλαχνίσου με κι' ἔλα νὰ δώσης μιὰ ἥσυχη στερνὴ κατοικία στὸ κουφάρι μου. Ὁ «Πιστὸς» ξέρει καὶ θὰ σ' ὁδηγήση. Εἶνε ζῶο ἔξυπνο. Ἀκολούθησέ το μ' ἐμπιστοσύνη. Μὰ μόνο τὴν ἡμέρα. Μὴ σταθῆς νύχτα στὰ μέρη αὐτά. Δῶσε μου τὴ στερνὴ μου κατοικία καὶ φύγε, φύγε ἀπ' τὸν τόπο αὐτὸ τῆς κατάρας...

»Ἡ δυνάμεις μου σβύνουν. Καὶ νά, τὸν ἀκούω νἄρχεται πάλι... Οἱ λύκοι οὐρλιάζουν, οὐρλιάζουν!...»

Ἐμείναμε κατάπληκτοι. Ὄχι, ὄχι τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ τρελλό. Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα... Τὸ γράμμα αὐτὸ προέρχεται ἀπ' τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας. Τὸ ἔχει γράψει ὁ τελευταῖος τῆς κάτοικος. Καὶ τώρα; Δῶσε, Θεέ μου, νὰ βροῦμε ἄνθρωπο νὰ στείλουμε τὸ τηλεγράφημά μας στὸν καθηγητὴ Βὰν Ἔλσιγγ. Ἄς φτάση τὸ γρηγορώτερο κοντά μας. Ναί, ναί, δὲν ἀμφιβάλλω πειά. Κάτι συμβαίνει, κάποιο τρομερὸ μυστήριο μᾶς περιβάλλει. Δὲν τὸν ἐξοντώσαμε λοιπὸν τὸν Δράκουλα ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια; Πέσαμε θύματα τῆς σατανικῆς του πονηρίας; Ἡ ἄνοιξε ἡ Κόλασι κι' ἐξέρασε στὴ γῆ κανένα ἄλλο τέρας;...

Τώρα πειὰ τρέμω γιὰ τὴ σωτηρία μας. Εἴμαστε μόνοι κι' ἀπροφύλαχτοι σχεδὸν στὴν ἐρημιὰ αὐτή, ἔχοντας μαζύ μας δυὸ ἀθῶες μικροῦλες. Χρειάζεται φρονιμάδα, χρειάζεται φρόνησις...

— Πιστέ! φώναξα στὸ σκύλο ποὺ ἤρθε νὰ ἑνωθῆ μαζύ μας. Πιστέ... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;... Ποῦ ζοῦσες, φτωχὸ ζῶο; Τί εἶδαν τὰ μάτια σου;...

Ὁ σκύλος κούνησε τὴν οὐρά του κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὰ γόνατά μου, γρυλίζοντας λυπημένα. Γιατὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ μιλήση, Θεέ μου;...

Ὡστόσο, ὅταν φορτώσαμε τὰ πράγματα καὶ ζέψαμε τὸ ἄλογο ποὺ μᾶς ἀπόμεινε στ' ἁμάξι, ὁ Πιστὸς μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ παντελόνι κι' ἄρχισε νὰ μὲ τραβᾶη πρὸς τὸ ἀντικρυνὸ φαράγγι. Γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό; Τί συνέβαινε ἐκεῖ κάτω;

— Ἀκολούθησέ τον, Ἰωνάθαν, μοῦ εἶπε ἡ Μίνα. Θἀρθῶ κι' ἐγὼ μαζύ.

Πῆρα τὸ ὅπλο μου κι' ἀκολούθησα τὸν Πιστό. Τὸ φαράγγι ἀπεῖχε ἀρκετὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ εἴχαμε κατασκηνώσει καὶ τραβοῦσε μακρυὰ πρὸς τὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν. Περπατούσαμε κάπου μισὴ ὥρα, μὲ μεγάλη δυσκολία, γιατὶ οἱ θάμνοι ἦσαν πυκνοὶ καὶ τ' ἀγκάθια μᾶς ἔσχιζαν τὰ ροῦχα....

Τέλος ὁ Πιστὸς στάθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη βαλανιδιὰ κι' ἄρχισε νὰ γαυγίζη....

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ λόγιοί μας πρὸ...ἡμίσεως αἰῶνος. Ὁ Ἰωάννης Πολέμης, ὁ Νικ. Πολίτης, ὁ Σπ. Λάμπρος.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΙΜΗ

Ἐκεῖ, κοντὰ στὸ δάτος, ὅπου τρέχει μουρμουριστὰ τὸ νερὸ μιᾶς δροσερῆς πηγῆς καὶ ὅπου ἡ πέρδικα κελαϊδεῖ πρόσχαρα, ἐκεῖ τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ ροδομάγουλη κοπέλλα.

Ἦταν νέα, μόλις εἴκοσι χρόνων, καὶ τὰ στήθη της ἀνεβοκατέβαιναν καὶ τρικύμιαζαν ἀπὸ συγκινήσεις, χαϋμὸ καὶ πόθο....

Εἶχε μαλλιὰ χρυσᾶ, σῶμα νεράϊδας, μέση κομψή, μαῦρα, γλυκὰ κ' ἐπιφραστρὰ μάτια, γεμᾶτα μαγεία.

Ἦταν μόνη της καὶ ζοῦσε στὰ δάση, μαζὺ μὲ τὰ θεριὰ καὶ τ' ἀγριοπούλια.

Θαρροῦσες πὼς ἦταν καμμιὰ θεὰ τοῦ δάσους, καμμιὰ γυναῖκα θεϊκιά.

Στὰ μάτια της ὅμως καθρεφτιζόντουσαν ἀνθρώπινα πάθη.

— Ὦ, συντρόφισσα τῶν ἀετῶν, τῆς εἶπα μὲ φωνὴ τρεμάμενη καὶ χαμηλή, μήπως εἶσαι καμμιὰ θεὰ τῶν βουνῶν ἢ καμμιὰ πανάρχαια νύφη κὰ βασιλέυσις στὰ δάση, μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους;

— Πάψε, μοῦ εἶπε πικρά. Ἄλλοτε ζοῦσα κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους. Τώρα ὅμως δὲν ζῆ γιὰ μένα τὸ ἄστρο ποὺ μοῦ χαμογελοῦσε. Σβύστηκε πειὰ καὶ δὲν φωτίζει τὴ γῆ....

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό;

— Ἀλλοίμονο! Ὁ ἀρραβωνιαστικός ποὺ μοῦ διάλεξε ὁ πατέρας μου, ἦταν καλός, ἀλλὰ φοβητσάρης. Κι' ὅταν τελευταῖα μάλλωσε μ' κάποιον, δὲν ζήτησε νὰ ξεπλύνη μὲ τὸ αἷμα τὴν προσβολή, ἀλλὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του δειλὰ κι' ἀποτραβήχτηκε σιωπηλά. Τότε κάλεσα ἐγὼ τὸν ἐχθρό του σὲ μονομαχία κι' ἀφοῦ τὸν σκότωσα, παράτησα τὸν ἄνανδρο μνηστῆρα μου κι' ἤρθα νὰ ζῶ σ' αὐτοὺς τοὺς σκοτεινοὺς χρυσοὺς μέσα στὶς τρύπες, σὰν ἀγρίμι....

Η ΜΠΕΣΑ

Ἡ γριὰ Χάϊκω, ἡ ἀστρομαλλη, ὁδηγάει τ' ἀλέτρι πάνω στὴ γῆ σὰν νἄναι νειά. Εἶνε μέρα ἀνοιξιάτικη κι' ἡ φύσι ὅλη χαίρεται. Γελοῦν τὰ δέντρα, γελάει κι' ὁ οὐρανός.

Ἔξαφνα ἀπὸ πέρα ἀκούγεται μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ καὶ τὰ βόδια τῆς Χάϊκως τρομάζουν.

Σὲ λίγο παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας ἄνδρας, ξανθὸς καὶ χλωμὸς καὶ τῆς λέει:

— Εἶμαι ξένος, ἀλλὰ δὲν ἤρθα ἐδῶ μὲ κακὸ σκοπό. Πρὶν ἀπὸ λίγο, σκότωσα στὸ δρόμο ἕνα παλληκάρι, γιατὶ μ' ἔβριζε καὶ τώρα γυρεύω νὰ κρυφτῶ. Ὀρκίσου μου λοιπὸν πὼς δὲν θὰ μὲ προδώσης καὶ βρές μου ἕνα μέρος γιὰ νὰ τρυπώσω....

— Μπέσα γιὰ μπέσα! τοῦ ἀποκρίνεται ἡ γριὰ κι' ἀμέσως ἀφίνει τὸ χωράφι της κι' ὁδηγάει τὸν ξένο στὴν καλύβα της.

Καθὼς ζυγώνουν πρὸς τὰ κεῖ, ἀκοῦνε κλάματα πικρὰ καὶ μοιρολόγια.

Γυρίζει ἡ Χάϊκω καὶ τί νὰ δῆ; Οἱ γειτόνισσες τῆς κουβαλοῦν ἕνα κρύο, ἄψυχο, νεκρὸ κορμί.

Εἶνε τὸ κορμὶ τοῦ γυιοῦ της, τοῦ γυιοῦ της τ' ἀκριβοῦ, ποὺ τὸν χτύπησε χέρι φονικό, μαῦρο, σκληρό.

Τότε γυρνάει ὁ ξένος καὶ τῆς λέει:

— Βλέπω πὼς ὁ σκοτωμένος εἶνε ὁ γυιός σου. Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ μαχαῖρι ποὺ βαστῶ καὶ χτύπησέ με στὰ στήθη, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς τὸ θάνατό του... Ἐγὼ τὸν σκότωσα!....

Ἡ Χάϊκω ὅμως τοῦ ἀποκρίνεται μ' ἄγριο θυμό:

— Δυστυχία μου τῆς ἄμοιρης! Ἀπόμεινα χωρὶς γυιό, ἔρημη καὶ σκοτεινή, δέντρο χωρὶς κλωνάρια, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πατήσω τὴ μπέσα μου. Ξένε, πάρε αὐτὸ τὸν δρόμο ποὺ βγάζει ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ μὴ μείνης ἐδῶ οὔτε στιγμή. Τώρα δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό. Μάθε ὅμως πὼς ὅπου κι' ἂν σὲ βρῶ ἀργότερα θὰ σὲ σκοτώσω!....

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Τῆς ροδοδάφνης ὁ ἀνθὸς πάντα πικρίζει λίγο.
Ἔτσ' εἶνε καὶ τὰ χείλη σου, ὅταν μοῦ λὲν νὰ φύγω.

Γ. Πολέμης

Πάντα μὲ φτάνει ὁ Ἔρωτας ὅσο (πολὺ κι' ἂν τρέχω,
γιατ' εἶνε κεῖνος φτερωτὸς κι' ἐγὼ (φτερὰ δὲν ἔχω.

Γ. Δροσίνης

Τί κόσμος ἀποτρόπαιος! Κανεὶς κα- (λὰ δὲν ξέρει
γιατὶ κομᾶται καὶ ξυνᾶ, γιατὶ γε- (λᾶ καὶ χαίρα.

Γ. Σουρῆς